

Já – patnáctiletá?

Kdyby najednou, tady a teď, stanula přede mnou,
měla bych ji snad vítat jako blízkého člověka,
třebaže je mi vlastně cizí a vzdálená?

Uronit slzičku, políbit na čelíčko,
jen a jen proto,
že máme stejné datum narození?

Mezi námi je tolik nepodobností,
že stejné jsou snad jen kosti,
lebeční klenba, očnice.

Vždyť už její oči jsou jakoby větší,
řasy delší, vzrůst vyšší
a celé tělo těsně oblečené
do hladké kůže bez poskvrn.

Sice nás spojují známí a příbuzní,
v jejím světě však skoro všichni žijí,
a v mém skoro nikdo
z toho společného kruhu.

Tak velice se lišíme,
tak úplně o něčem jiném myslíme, mluvíme.
Ona ví málo –
zato s tvrdohlavostí hodnou lepší věci.
To já vím mnohem víc –
zato ne určitě.

Ukazuje mi básně,
psané pečlivým, výrazným písmem,
jakým já už léta nepíšu.

Čtu ty básně, čtu.
No, možná tahle jedna,
kdyby se zkrátila
a na pár místech opravila.
Zbylé neslibují nic dobrého.

Rozhovor vážně.
Na jejích ubohých hodinkách
je čas ještě vratký a laciný.
Na mých mnohem dražší a přesný.

Na rozloučenou nic, formální úsměv
a žádné dojetí.

Teprve když mizí
a ve spěchu zde nechává svou šálku.

Šálku z čisté vlny,
s barevnými proužky,
naše maminka
ji pro ni uháčkovala.

Pořád ještě ji schovávám.